

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **L. T. T.**, zast. JUDr. Kateřinou Koberovou, advokátkou se sídlem Panská 6, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 12. 2014, č. j. MV-28351-3/SO-2014, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 A 6/2015, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu

[1] Návrhem ze dne 24. 6. 2015, který byl k výzvě soudu dne 18. 8. 2015 upřesněn, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Po zdejších soudu se navrhovatel domáhal toho, aby Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) byla určena lhůta pro vydání usnesení, kterým by tento soud zrušil dle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), své předešlé usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 57 A 6/2015 - 34, jímž zastavil řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku.

[2] V odůvodnění svého návrhu navrhovatel poukázal na § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, dále zde odkázal na náleží Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, který dle jeho názoru na danou věc dopadá. Zdůraznil, že Ústavní soud nepovažuje třídní lhůtu za dostatečnou ke splnění poplatkové povinnosti. Uvedl rovněž, že krajský soud svým usnesením ze dne 25. 3. 2015, č. j. 57 A 6/2015 - 34, zastavil řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku, který se navrhovatel v určené lhůtě snažil zaplatit složenkou, nicméně ve složenke byla chyba, o níž se navrhovatel dozvěděl až díky usnesení o zastavení řízení. Zmínil, že nebylo možné, aby jeho právní zástupce dne 25. 3. 2015 sehnal překladatele z vietnamštiny a sjednal si s navrhovatelem schůzku. Soudní poplatek tak dle svých slov zaplatil dne 27. 3. 2015.

[3] Krajský soud se k návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu nevyjádřil, jelikož navrhovatelovo podání ze dne 24. 6. 2015 považoval za kasační stížnost.

II. Podstatný obsah spisu krajského soudu

[4] Krajský soud dne 19. 1. 2015 obdržel navrhovatelovu žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2014, č. j. MV-28351-3/SO-2014, kterým bylo zamítnuto navrhovatelovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22. 1. 2014, č. j. OAM-1860-26/ZR-2013, kterým byla navrhovateli zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na základě § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[5] Dne 24. 2. 2015 krajský soud navrhovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a soudního poplatku za návrh na odkladný účinek žaloby ve výši 1 000 Kč. Výzva byla navrhovatelovu zástupci doručena dne 24. 2. 2015. Současně téhož dne byl navrhovatel vyzván, aby ve lhůtě jednoho týdne předložil plnou moc pro advokáta, který podal jménem navrhovatele žalobu. Plnou moc pro advokáta krajský soud obdržel dne 27. 2. 2015 prostřednictvím poštovní zásilky podané k přepravě dne 26. 2. 2015 pod podacím číslem RR507518819CZ.

[6] Ve spise krajského soudu je založen úřední záznam, že dne 9. 3. 2015 bylo dotazem u účtárny krajského soudu ověřeno, že ve věci sp. zn. 57 A 6/2015 nebyly ke dni 6. 3. 2015 soudní poplatky zaplacený. Dále je zde založen úřední záznam ze dne 25. 3. 2015, dle něhož soudní poplatky nebyly zaplacený ani ke dni 24. 3. 2015. V návaznosti na tato zjištění vydal krajský soud usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 57 A 6/2015 - 34, kterým řízení o žalobě zastavil pro nezaplacení soudního poplatku. Toto usnesení nabylo právní moci dne 25. 3. 2015, kdy bylo doručeno oběma stranám sporu. Následně je ve spisu založen příjmový pokladní doklad ze dne 27. 3. 2015 dokladující platbu soudních poplatků v celkové výši 4 000 Kč, které se vztahují k řízení vedenému pod sp. zn. 57 A 6/2015. Dne 27. 3. 2015 navrhovatel osobně znovu na krajský soud doručil plnou moc pro jeho advokáta.

[7] Usnesením ze dne 7. 4. 2015, č. j. 57 A 6/2015 - 42, krajský soud rozhodl o vrácení soudních poplatků v celkové výši 4 000 Kč, jelikož byly zaplacený až v době, kdy již bylo řízení pravomocně zastaveno. Vzhledem k tomu, že advokát nevyhověl výzvě soudu ke sdělení čísla účtu, na který mají být soudní poplatky vráceny, vydal krajský soud platební poukaz ze dne 25. 5. 2015 k výplatě peněz na navrhovatelovu adresu.

[8] Mezi tím navrhovatel dne 28. 4. 2015 prostřednictvím nově zvolené zástupkyně podal návrh na obnovu řízení před krajským soudem, v němž uvedl, že soudní poplatek hodlal zaplatit poštovní složenkou, při jejímž vyplňování však došlo k chybě v čísle účtu. Současně navrhovatel uvedl, že kopii složenky zasílal krajskému soudu dne 26. 2. 2015 pod podacím číslem RR507518819CZ. Na základě internetové služby České pošty, s. p., *sledování zásilek* navrhovatel dovozoval, že tato zásilka nebyla soudu doručena. Kopii ústřížku poštovní složenky i podacího lístku číslo RR507518819CZ navrhovatel přiložil k návrhu na obnovu řízení. Usnesením ze dne 8. 6. 2015, č. j. 57 A 6/2015 - 74, krajský soud návrh na obnovu řízení odmítl, jelikož dle § 114 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je obnova řízení možná jen proti rozsudku, a to výhradně v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu nebo ve věcech politických stran a hnutí. Řízení před krajským soudem však bylo skončeno usnesením, nikoli rozsudkem, a navíc nešlo o ani jeden ze dvou případů, kdy je obnova řízení možná.

[9] Následně dne 24. 6. 2015 krajský soud obdržel návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, o němž se vede nynější řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud podaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zhodnotil a dospěl k závěru, že není důvodný.

[11] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[12] V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout. Zda dochází či nedochází k průtahům, se zkoumá jen ve vztahu k tomu úkonu, u něž byly namítnuty průtahy (zde dle vymezení v návrhu je tímto úkonem vydání usnesení, kterým by městský soud zrušil své usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 57 A 6/2015 - 34, kterým zastavil řízení pro nezaplacení soudního poplatku).

[13] Dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích: „*Usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.*“

[14] Usnesení krajského soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 57 A 6/2015 - 34, kterým bylo řízení o žalobě zastaveno, nabylo právní moci dne 25. 3. 2015. Do této doby však soudní poplatek za žalobu zaplacen nebyl. K jeho úhradě došlo až dne 27. 3. 2015 osobně na pokladně krajského soudu. V nynější věci tudíž není prostor pro aplikaci § 9 odst. 7, věty první, zákona o soudních poplatcích, jelikož soudní poplatek nebyl zaplacen do právní moci usnesení, kterým bylo řízení zastaveno.

[15] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s návrhovatelem, který odkazoval na nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07 (N 193/47 SbNU 539). Tímto plenárním nálezem Ústavní soud překonal svůj předchozí názor, že výzvu k zaplacení soudního poplatku je třeba doručit nejen právnímu zástupci, ale i účastníkovi samotnému. Nosným důvodem tohoto překonaného názoru byla dle Ústavního soudu úvaha (viz bod 14. nálezu), že „*proti rozhodnutí o zastavení řízení, které bylo důsledkem nezaplacení soudního poplatku, nebylo možné v rámci tehdejší úpravy správního soudnictví podat žádný opravný prostředek a podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v tehdy platném znění, nebyl-li poplatek za řízení zaplacen účastníkem řízení ani na výzvu soudu ve lhůtě, kterou mu určil, bylo řízení po marném uplynutí lhůty soudem zastaveno. Vzhledem ke krátkým lhůtám ve výzvěch k zaplacení soudního poplatku byl tak účastník řízení zbaven možnosti domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného soudu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť nebyla poskytnuta reálná lhůta, v níž by bylo možné, aby zástupce svého klienta stihl vyrozumět o výzvě k zaplacení soudního poplatku a byl zde ještě dostatečný prostor pro jeho zaplacení. Proto Ústavní soud dovozoval, že v případě správního soudnictví, kde platil princip jednoinstančnosti řízení, musí být plně respektováno, že písemnou výzvu k zaplacení soudního poplatku je nutno doručit nejen právnímu zástupci, ale i zastoupenému účastníkovi, neboť on je tou osobou, která má ve smyslu již citovaných ustanovení zákona*

o soudních poplatcích osobně tuto povinnost splnit. Pokud se tak nestalo, šlo o zásah do ústavně zaručeného práva na soudní ochranu proti rozhodnutí orgánu veřejné správy, a to, jak bylo již uvedeno, neboť ve správním soudnictví soud neměl možnost jakkoli zohlednit dodatečné zaplacení soudního poplatku a v řízení pokračovat.“

[16] Tento názor Ústavní soud opustil s ohledem na skutečnost, že přijetím s. ř. s. bylo nově koncipováno správní soudnictví. Oddělení správního soudnictví od soudnictví občanskoprávního společně s rozdílnou povahou veřejných práv, která jsou chráněna správními soudy, a která se liší od práv chráněných v řízení občanskoprávním, dle Ústavního soudu legitimizovala odlišnou úpravu těchto řízení. Současně v bodě 17. citovaného nálezu Ústavní soud uvedl s odkazem na nově vložený § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích toto: „*Pokud jde o možnost splnit poplatkovou povinnost dodatečně i po zastavení řízení, znamená nová právní úprava zákona o soudních poplatcích oproti předchozímu, Ústavním soudem kritizovanému stavu, ve své podstatě změnu nejen formální, neboť nyní je možné poplatek zaplatit dodatečně do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení a ve správním soudnictví toto usnesení nabyvá právní moci doručením. To umožňuje zaplatit poplatek ze žaloby dodatečně, i když nejpozději týž den, kdy došlo k doručení usnesení. Oproti předcházející právní úpravě, kdy bylo možno poplatek ze správní žaloby dodatečně zaplatit jen ve lhůtě stanovené soudem ve výzvě, se nyní výzvou stanovená lhůta fakticky prodlužuje ještě o dobu, kterou bude správnímu soudu trvat vydání usnesení, resp. jeho doručení, což není dle přesvědčení Ústavního soudu doba zanedbatelná, jak nakonec dokládá i tento případ stěžovatele.“*

[17] Krajský soud se nezpronevěřil zmíněnému závěru Ústavního soudu, když výzvu k zaplacení soudního poplatku zaslal jen navrhovatelovu zástupci, nikoli navrhovatelovi samotnému. K tomu lze poznamenat, že krajský soud v době, kdy vydával výzvu ze dne 24. 2. 2015 k zaplacení soudních poplatků, vycházel z toho, že advokát, který jménem navrhovatele podal žalobu, navrhovatele skutečně zastupuje, což si krajský soud ověřil z následně doručené plné moci pro advokáta, kterou k výzvě obdržel dne 27. 2. 2015.

[18] V části V. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/07 se pak Ústavní soud zabýval přiměřeností délky lhůty stanovené ve výzvě k zaplacení soudního poplatku. Ani v otázce délky lhůty k zaplacení soudního poplatku krajský soud nepostupoval v rozporu s požadavky Ústavního soudu. Ve výzvě k zaplacení soudního poplatku ze dne 24. 2. 2015 krajský soud stanovil sedmidenní lhůtu k zaplacení soudního poplatku (výzva byla doručena 24. 2. 2015). Takto určená lhůta sice skončila v úterý 3. 3. 2015, soudní poplatek však bylo možno zaplatit v posuzované věci až do 25. 3. 2015, kdy nabylo právní moci usnesení o zastavení řízení (viz § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích). Stěžovatel tak měl ve výsledku k zaplacení soudního poplatku časový prostor delší než jeden měsíc, což není nijak nepřiměřené (k tomu srov. bod 24. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/07). Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepřisvědčil navrhovateli, který se uvedeného nálezu dovolával.

[19] Navrhovatel uvedl, že k úhradě soudního poplatku přistoupil ještě v rámci soudem určené sedmidenní lhůty, ale vinou chyby v přepisu čísla účtu se platba nezdařila, o čemž se dozvěděl až z usnesení o zastavení řízení. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Současná úprava placení soudních poplatků ve správním soudnictví vychází z toho, že poplatková povinnost vzniká podáním žaloby [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích] a tehdy by též měla být splněna. Výše soudního poplatku ve správním soudnictví je stanovena pevnou částkou [3 000 Kč v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu – položka 18 bod 2. písm. a) sazebníku soudních poplatků; 1 000 Kč za odkladný účinek – položka 20 sazebníku]. Ke stanovení výše soudního poplatku se tak neváže složitá struktura pravidel pro výpočet, jako je tomu v případě občanského soudního řízení. Navíc soudní poplatky ve správním soudnictví nedosahují nijak vysoké výše. Dvoutměsíční lhůta k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu skýtá dostatečný časový prostor jak pro formulaci žalobních bodů, tak pro náležitou přípravu na nutnost zaplatit soudní poplatek. Uvedené skutečnosti napomáhají

žalobcům v tom, aby svou poplatkovou povinnost splnili již při jejím vzniku, tj. při podání žaloby. V nynější věci navrhovatelovu žalobu zpracoval advokát, jehož povinností bylo navrhovatele zpravit též o poplatkové povinnosti.

[20] Soudní výzva k úhradě soudního poplatku pak slouží k ochraně těch žalobců, kteří nesplnili svou poplatkovou povinnost při jejím vzniku. Jde o dodatečné upozornění na nutnost splnit poplatkovou povinnost. V případě, že se žalobce rozhodne nesplnit svou poplatkovou povinnost v okamžiku jejího vzniku, ale s úhradou soudního poplatku vyčkat až na výzvu soudu, sám se zbavuje možnosti relativně pohodlného odstranění případných chyb a nedorozumění, které mohly vzniknout při platbě soudního poplatku, jenž by byl placen společně s podáním žaloby. Jestliže by navrhovatel v nynější věci činil kroky k zaplacení soudního poplatku již v době podání žaloby, tj. v době vzniku poplatkové povinnosti, mohl by se z případné výzvy soudu dozvědět, že při platbě soudního poplatku došlo k nějaké nepředvídatelné chybě a že soudní poplatek nebyl zaplacen, přičemž by měl čas k odstranění nejasností či k nápravě chyb při placení. Této možnosti se navrhovatel vzdal tím, že soudní poplatek platil až k výzvě soudu, nikoli při podání žaloby. V takovém případě bylo ve vlastním zájmu navrhovatele navíc zastoupeného advokátem, aby platbě soudního poplatku věnoval obzvláště bedlivou pozornost. To se však nestalo a vinou chyby při placení soudního poplatku (uvedení nesprávného čísla účtu na poštovní poukázce) tento poplatek nedošel krajskému soudu. Na tomto pochybení krajský soud nenese nejmenší vinu a důsledky takového pochybení jsou plně přičitatelné navrhovateli, kterého též tíží jeho následky.

[21] V návrhu na obnovu řízení navrhovatel uvedl, že si nechal vyplnit složenku poštovní doručovatelkou, neboť sám nevěděl, jak ji vyplnit. Toto tvrzení nemůže nic změnit na závěru, že pochybení při platbě soudního poplatku, na kterých se soud nepodílel, jsou přičitatelná navrhovateli, který volil konkrétní způsob platby a který měl možnost zkontrolovat správnost zadaných údajů, byť by je vyplňoval někdo jiný.

[22] Tvrzení navrhovatele uvedené v návrhu na obnovu řízení, že o platbě soudního poplatku informoval krajský soud v zásilce s podacím číslem RR507518819CZ, který dle navrhovatele soudu nebyl doručen, považuje Nejvyšší správní soud za rozporné s obsahem spisu. Zásilka s tímto podacím číslem totiž krajskému soudu byla doručena (k podání zásilky k poštovní přepravě došlo 26. 2. 2015 a soudu byla doručena dne 27. 2. 2015). O tom ostatně svědčí navrhovatelem přiložený výpis z internetové služby České pošty, s. p., *sledování zásilek*, z nějž vyplývá, že dne 27. 2. 2015 došlo k dodání zásilky. Jediným obsahem této zásilky však byla plná moc pro advokáta (viz č. 1. 23 spisu krajského soudu). Hmotnost zásilky 8 g i s obálkou ostatně jen potvrzuje, že jejím obsahem byl toliko jeden list papíru A4 s plnou mocí.

[23] V zákoně o soudních poplatcích je plátcům soudního poplatku dána možnost soudní poplatek zaplatit do právní moci usnesení o zastavení řízení o žalobě. Navrhovatel uváděl důvody, pro které pro něj bylo obtížné v rámci jednoho dne (25. 3. 2015), kdy obdržel usnesení o zastavení řízení, soudní poplatek zaplatit. Možnost zaplatit soudní poplatek do právní moci usnesení o zastavení řízení je poslední možnost, jak soudní poplatek zaplatit. Jde přitom o třetí možnost k jeho úhradě pro ty žalobce, kteří svou poplatkovou povinnost nesplnili ani při vzniku této povinnosti ani na výzvu soudu. Právě s ohledem na skutečnost, že jde o třetí možnost, jak soudní poplatek zaplatit, jsou podmínky u této třetí možnosti nastaveny poměrně přísně (poplatek musí být zaplacen v den nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení). Navrhovatel jim nedostál, jelikož soudní poplatek na pokladně soudu zaplatil až 27. 3. 2015, byť usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci již dne 25. 3. 2015.

[24] Pro případ, že by návrhové tvrzení o nedostatečnosti třídní lhůty k zaplacení soudního poplatku spojoval s tím, že poslední možností zaplatit soudní poplatek je den nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, zdejší soud uvádí, že v takovém případě nejde o žádnou lhůtu. Již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172 (publ. pod č. 2328/2011 Sb. NSS; všechny zde citované rozsudky zdejšího soudu jsou dostupné z www.nssoud.cz), bylo uvedeno, že „*stanovení povinnosti soudu zrušit usnesení o zastavení řízení, jestliže účastník zaplatí poplatek dříve, než toto usnesení nabude právní moci, není možné vůbec považovat za určení lhůty, a to ani zákonné. Každá lhůta, jako konkrétně vyjádřený časový úsek, musí být určena jejím počátkem a koncem; v případě citovaného ustanovení však zcela chybí specifikace skutečnosti, která by stanovila počátek lhůty, stejně jako určení její délky. Proto nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení nelze považovat za konec lhůty (a to ani lhůty stanovené přímo tímto zákonným ustanovením, ani za konec jaksi fakticky protažené lhůty soudcovské stanovené dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích)* [...]“ Navrhovatel v souvislosti s tvrzením o třídní lhůtě poukazoval na výše citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/07. Hodnocení Ústavního soudu se vztahovalo ke lhůtě určené ve výzvě k zaplacení soudního poplatku, s čímž nebyl v nynější věci problém, viz bod [18] shora.

[25] Nejvyšší správní soud v nyní posuzovaném případě shledává paralelu s případem, který Ústavní soud řešil v usnesení ze dne 21. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 614/15, kdy soudní poplatky byly hrazeny rovněž až na výzvu soudu, nikoli při vzniku poplatkové povinnosti. Stěžovatelé ve věci sp. zn. I. ÚS 614/15 poukazovali na skutečnost, že soudní poplatky hradili přes internetové bankovníctví, ale z jim neznámých důvodů nedošlo k odepsání částky. Dne 8. 1. 2015 v den, kdy tito stěžovatelé obdrželi usnesení o zastavení řízení a kdy toto usnesení nabylo právní moci, zadali nový příkaz k úhradě, k úhradě soudního poplatku došlo jeho připsáním na účet, což se však stalo až dne 9. 1. 2015, tj. po právní moci usnesení o zastavení řízení. Ve věci vedené u Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 614/15 za popsanych okolností Nejvyšší správní soud nezrušil své usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (toto usnesení o zastavení řízení bylo též napadeno ústavní stížností) a současně nevyhověl ani žádosti o zmeškání lhůty k provedení úkonu. Ústavní soud v takovém postupu neshledal žádné pochybení ústavněprávní relevance, když uvedl, že „*právní úprava poplatkové povinnosti při podávání kasačních stížností, stejně jako judikatura Nejvyššího správního soudu k této otázce, je na stěžovatele a jejich zástupce poměrně přísná. Nicméně v nyní posuzované věci je patrné, že důvodem včasného nezaplacení soudního poplatku není tato formální přísnost, ale pochybení zástupkyň či její banky při provádění bankovního převodu, jímž měl být soudní poplatek ubrazen.*“

[26] Paralelu nynějšího případu s případem řešeným Ústavním soudem pod sp. zn. I. ÚS 614/15 Nejvyšší správní soud spatřuje v tom, že i nynější návrhové tvrzení o nedostatečnosti třídní lhůty k zaplacení soudního poplatku spojoval s tím, že poslední možností zaplatit soudní poplatek je den nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, zdejší soud uvádí, že v takovém případě nejde o žádnou lhůtu. Již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172 (publ. pod č. 2328/2011 Sb. NSS; všechny zde citované rozsudky zdejšího soudu jsou dostupné z www.nssoud.cz), bylo uvedeno, že „*stanovení povinnosti soudu zrušit usnesení o zastavení řízení, jestliže účastník zaplatí poplatek dříve, než toto usnesení nabude právní moci, není možné vůbec považovat za určení lhůty, a to ani zákonné. Každá lhůta, jako konkrétně vyjádřený časový úsek, musí být určena jejím počátkem a koncem; v případě citovaného ustanovení však zcela chybí specifikace skutečnosti, která by stanovila počátek lhůty, stejně jako určení její délky. Proto nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení nelze považovat za konec lhůty (a to ani lhůty stanovené přímo tímto zákonným ustanovením, ani za konec jaksi fakticky protažené lhůty soudcovské stanovené dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích)* [...]“ Navrhovatel v souvislosti s tvrzením o třídní lhůtě poukazoval na výše citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/07. Hodnocení Ústavního soudu se vztahovalo ke lhůtě určené ve výzvě k zaplacení soudního poplatku, s čímž nebyl v nynější věci problém, viz bod [18] shora.

[27] Nejvyšší správní soud shledal, že v projednávané věci nenastaly podmínky stanovené v § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích pro to, aby krajský soud zrušil své usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Důvody (chybné číslo účtu na poštovní poukázce), které vedly k tomu, že soudní poplatek nebyl zaplacen v soudem určené lhůtě, jsou přičitatelné výhradně návrhové tvrzení. K úhradě soudního poplatku na pokladně krajského soudu došlo až po právní moci usnesení o zastavení řízení. Z těchto důvodů se nelze úspěšně domáhat toho, aby krajskému soudu byla určena lhůta k vydání usnesení, jímž se ruší předešlé usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, jelikož krajský soud povinnost vydat takové usnesení v projednávané věci vůbec nemá. Návrh na určení lhůty k provedení

procesního úkonu tak byl zamítnut dle § 174a odst. 7, věty za středníkem, zákona o soudech a soudcích.

[28] Již jen pro úplnost zdejší soud zmiňuje, že krajský soud rozhodl usnesením ze dne 7. 4. 2015, č. j. 57 A 6/2015 - 42, o vrácení soudních poplatků, které byly zaplacený po právní moci usnesení o zastavení řízení. Z tohoto usnesení mohl navrhovatel dovodit závěr krajského soudu, že ke zrušení usnesení o zastavení řízení nebude přikročeno. K tomu lze dodat, že Nejvyšší správní soud dovodil, že krajský soud nemá pravomoc rozhodnout tak, že zamítá návrh, jímž navrhovatel žádá zrušení usnesení pro nezaplacení soudního poplatku, jestliže shledá, že zde nejsou dány podmínky pro postup dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích (viz body [11] a [12] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 10 Afs 236/2014 - 36).

IV. Náklady řízení

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu